

Bruselj, 18. april 2018
(OR. en)

8115/18

**Medinstitucionalna zadeva:
2018/0107 (COD)**

JAI 324
COPEN 105
CYBER 67
DROIPEN 54
JAIEX 28
ENFOPOL 172
TELECOM 95
DAPIX 107
EJUSTICE 28
IA 102
CODEC 578
MI 271

PREDLOG

Pošiljatelj:	za generalnega sekretarja Evropske komisije: direktor Jordi AYET PUIGARNAU
Datum prejema:	18. april 2018
Prejemnik:	generalni sekretar Sveta Evropske unije Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN
Št. dok. Kom.:	COM(2018) 226 final
Zadeva:	Predlog DIREKTIVE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju pravnih zastopnikov za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih

V prilogi vam pošiljamo dokument COM(2018) 226 final.

Priloga: COM(2018) 226 final

EVROPSKA
KOMISIJA

Strasbourg, 17.4.2018
COM(2018) 226 final

2018/0107 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju pravnih zastopnikov za namene
zbiranja dokazov v kazenskih postopkih**

{SWD(2018) 118 final} - {SWD(2018) 119 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Ponudniki spletnih storitev, kot so elektronske komunikacijske storitve ali družbena omrežja, spletne tržnice in drugi ponudniki storitev gostovanja so pomembna gonilna sila inovacij in rasti v digitalnem gospodarstvu. Omogočajo dostop do informacij, kakršnega še ni bilo, posameznikom pa olajšajo medsebojno komuniciranje. Navedene storitve povezujejo na stotine milijonov uporabnikov ter posameznikom in podjetjem zagotavljajo inovativne storitve. Ustvarjajo pomembne koristi za enotni digitalni trg ter gospodarsko in družbeno blaginjo uporabnikov v Uniji in zunaj nje. Vse večji pomembnost in prisotnost interneta ter komunikacijskih storitev in storitev informacijske družbe v našem vsakdanjem življenju in družbah se izražata v eksponentni rasti uporabe. Vendar pa je mogoče te storitve tudi zlorabiti kot orodje za storitev ali omogočanje kaznivih dejanj, vključno s hudimi kaznivimi dejanji, kot so teroristični napadi. Ko se to zgodi, so te storitve in aplikacije pogosto edini kraj, kjer lahko preiskovalci najdejo sledi za ugotovitev, kdo je storil kaznivo dejanje, in pridobijo dokaze, ki jih je mogoče uporabiti na sodišču.

Ker je splet brezmejen, se lahko te storitve načeloma zagotavljajo od koder koli na svetu, zanje pa niso nujno potrebni fizična infrastruktura, korporativna prisotnost ali osebje v državah članicah, kjer se storitve ponujajo, ali na notranjem trgu kot celoti. Čezmejna ponudba takih storitev se v EU spodbuja in podpira zlasti s svobodo opravljanja storitev.

Ponudnike storitev, dejavne na notranjem trgu, je mogoče razdeliti v tri glavne skupine: (1) ponudnike storitev, ki imajo sedež v državi članici in storitve ponujajo samo na ozemlju navedene države članice; (2) ponudnike storitev, ki imajo sedež v državi članici in storitve ponujajo v več državah članicah, ter (3) ponudnike storitev, ki imajo sedež zunaj EU in storitve ponujajo v eni ali več državah članicah EU, s poslovno enoto v eni ali več teh državah članicah ali brez nje.

Ker za ponudnike storitev ne obstaja splošna zahteva, da zagotovijo fizično prisotnost na ozemlju Unije, so države članice sprejele ukrepe na nacionalni ravni, da bi zagotovile skladnost z nacionalnimi pravnimi obveznostmi, ki so po njihovem mnenju bistvene in v skladu s členom 3(4) Direktive 2000/31/ES o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu¹ (direktiva o e-poslovanju). Taki ukrepi vključujejo zahtevo po dostopu do dokazov ali drugih vrst informacij, kadar jih zahtevajo pravosodni organi v kazenskih zadevah. Ti nacionalni pristopi se med državami članicami zelo razlikujejo in vključujejo ukrepe, ki segajo od razširjene pristojnosti za preiskovanje² do obveznosti imenovanja pravnega zastopnika na ozemlju zadevne države članice za nekatere ponudnike storitev, ki ponujajo storitve na navedenem ozemlju. Na primer, Nemčija je nedavno sprejela „zakon o izboljšanju kazenskega pregona na družbenih omrežjih“³, v skladu s katerim morajo ponudniki družbenih omrežij⁴ v Nemčiji določiti

¹ [Direktiva 2000/31/ES](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

² Izraz „pristojnost za preiskovanje in kazenski pregon“ se nanaša na pristojnost zadevnih organov za izvajanje preiskovalnih ukrepov.

³ http://www.bmjv.de/DE/Themen/FokusThemen/NetzDG/NetzDG_node.html.

⁴ Zakon se uporablja za „ponudnike telemedijskih storitev, ki za pridobitne namene upravljajo internetne platforme, ki naj bi uporabnikom omogočale, da katero koli vsebino delijo z drugimi uporabniki ali da

osebo, pooblaščen za prejemanje zahtev organov za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj. Z zakonom so določene kazni do 500 000 EUR, če zastopnik ni imenovan ali če se oseba, pooblaščen za prejemanje vročitev, ne odzove na zahteve po informacijah. V Italiji potekajo razprave o podobnih ukrepih⁵. Druge države članice, kot je Belgija, ne zahtevajo lokalnega zastopnika, ampak si prizadevajo nacionalne obveznosti izvrševati neposredno pri ponudnikih s sedežem v tujini z uporabo nacionalnih postopkov⁶.

Države članice pri zatrjevanju pristojnosti za ponudnika storitev uporabljajo tudi več različnih naveznih okoliščin, kot so njegov glavni sedež, kraj, kjer se ponujajo storitve, lokacija podatkov ali kombinacija dejavnikov. Poleg tega obstajajo različni mehanizmi sodelovanja in neformalni sporazumi med organi nekaterih držav članic in nekaterimi ponudniki storitev. Nekateri od večjih ponudnikov storitev so za namene ocene učinka ocenili, da njihovi letni stroški za izpolnjevanje nacionalnih pravnih obveznosti ustrezajo visoki sedemmestni številki. Stroški izpolnjevanja razhajajočih se nacionalnih zahtev se lahko, čeprav so domnevno sorazmerni s prisotnostjo na trgu, izkažejo za previsoke za manjše ponudnike storitev.

Kar zadeva izvršljivost zahtev, poslanih v okviru takih ureditev, med državami članicami obstajajo razlike glede tega, ali za ponudnike storitev velja obveznost sodelovanja ali ne. Tudi sankcije in izvrševanje v primeru neizpolnjevanja obveznosti so razdrobljeni. Celo kadar ponudnik storitev upošteva nalog, s katerim je naložena sankcija, je še vedno težko izvršiti prvotni nalog za predložitev podatkov.

Države članice so te izzive večkrat izpostavile kot ključna vprašanja, ki jih je treba obravnavati skupaj:

- ministri EU za pravosodje in notranje zadeve ter predstavniki institucij EU so v skupni izjavi o terorističnih napadih 22. marca 2016 v Bruslju⁷ poudarili, da je treba prednostno poiskati načine za hitrejše in učinkovitejše zavarovanje in pridobivanje digitalnih dokazov ter v ta namen okrepiti sodelovanje s tretjimi državami in ponudniki storitev, delujočimi na evropskem ozemlju, da bi izboljšali skladnost z zakonodajo EU in držav članic;
- v sklepih Sveta, sprejetih 9. junija 2016⁸, so države članice ponovile svojo odločenost za ukrepanje, da se podpre vladavina prava v kibernetnem prostoru, in Komisijo pozvale, naj prednostno razvije skupni pristop EU k izboljšanju kazenskega pravosodja v kibernetnem prostoru.

Za reševanje teh izzivov je potreben dvojni zakonodajni pristop. Ta predlog določa pravila o pravnem zastopanju nekaterih ponudnikov storitev v Uniji za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih. Poleg tega je potreben instrument, sprejet na podlagi člena 82(1) PDEU, da se zagotovi neposredno vročanje nalogov ponudniku storitev v čezmejnih primerih. Zgoraj navedeni izzivi se torej rešujejo s kombinacijo teh dveh predlogov. Vendar je treba upoštevati, da je ta predlog jasno namenjen predvsem opredelitvi naslovnika nalogov organov držav članic za pridobitev dokazov v kazenskih zadevah, ki jih imajo ponudniki storitev. Ta predlog

jo dajo na voljo javnosti (družbena omrežja). [...] Enako velja za platforme, ki naj bi omogočale individualno komunikacijo ali razširjanje določene vsebine.“

⁵ <http://www.publicpolicy.it/wp-content/uploads/2016/03/Relazione-Franco-Roberti-Dna.pdf>.

⁶ Pritožbeno sodišče v Antwerpnu, sodba z dne 15. novembra 2017, <http://www.lesoir.be/124825/article/2017-11-17/la-justice-belge-condamne-skype-payer-une-amende-de-30000-euros>.

⁷ [Skupna izjava ministrov EU za pravosodje in notranje zadeve ter predstavnikov institucij EU o terorističnih napadih 22. marca 2016 v Bruslju.](#)

⁸ [Sklepi Sveta o izboljšanju kazenskega pravosodja v kibernetnem prostoru, ST9579/16.](#)

je torej namenjen odpravi nekaterih ovir pri obračanju na ponudnike storitev, s tem da ponuja skupno rešitev na ravni celotne EU za naslavljanje nalogov na ponudnike storitev prek pravnega zastopnika. S tem je odpravljena potreba po individualiziranih in neusklajenih nacionalnih pristopih ter zagotovljena pravna varnost na ravni EU. V ta namen so s tem predlogom določene obveznosti za države članice, da zagotovijo, da ponudniki storitev imenujejo pooblaščen pravnega zastopnika, ki so zakonsko odgovorni za izpolnitev nalogov in odločb v imenu teh ponudnikov storitev.

Poleg tega se s harmoniziranim pristopom ustvarijo enaki konkurenčni pogoji za vse družbe, ki ponujajo isto vrsto storitev v EU, ne glede na to, kje imajo poslovno enoto ali od kod delujejo, pri čemer se upošteva načelo države izvora, določeno v členu 3 direktive o e-poslovanju. Navedeno načelo se uporablja samo za ponudnike storitev informacijske družbe, ki imajo poslovno enoto v EU, poleg tega pa zanj velja več izjem in morebitnih izvzetij. Harmonizirana pravila na ravni EU niso potrebna le za odpravo ovir za opravljanje storitev in zagotovitev boljšega delovanja notranjega trga, ampak tudi za zagotovitev skladnejšega pristopa h kazenskemu pravu v Uniji. Enaki konkurenčni pogoji so potrebni tudi za druga temeljna izhodišča za dobro delovanje notranjega trga, kot sta varstvo temeljnih pravic državljanov ter spoštovanje suverenosti in javne oblasti v zvezi z učinkovitim izvajanjem in izvrševanjem nacionalne in evropske zakonodaje.

- **Skladnost z obstoječim pravnim okvirom EU s področja zadevne politike**

Obveznost imenovanja pravnega zastopnika za ponudnike storitev, ki nimajo poslovne enote v EU, vendar v njej ponujajo storitve, že obstaja v nekaterih zakonodajnih aktih EU, veljavnih na posameznih področjih. Tako je na primer določena v Splošni uredbi o varstvu podatkov (EU) 2016/679 (člen 27)⁹ in Direktivi (EU) 2016/1148 o ukrepih za visoko skupno raven varnosti omrežij in informacijskih sistemov v Uniji (člen 18)¹⁰. Tako obveznost vsebuje tudi predlog Komisije za uredbo o e-zasebnosti (člen 3)¹¹.

Kot je navedeno zgoraj, je ta predlog v skladu z direktivo o e-poslovanju in zlasti z načelom države izvora iz člena 3 navedene direktive. Določbe navedene direktive, vključno z zahtevami o zagotovitvi podatkov v skladu s členom 5, ostajajo nespremenjene.

- **Povzetek predlagane direktive (kako izboljšuje sedanji okvir)**

Države članice trenutno uporabljajo različne pristope, kar zadeva obveznosti, naložene ponudnikom storitev, zlasti v kazenskih postopkih. Razdrobljenost se je pokazala zlasti pri elektronskih dokazih, saj nekateri ponudniki storitev shranjujejo informacije, ki so lahko pomembne za preiskovanje in pregon kaznivih dejanj. Ta razdrobljenost ustvarja pravno negotovost za zadevne subjekte, ponudniki storitev pa so lahko zaradi tega izpostavljeni različnim in včasih nasprotujočim si obveznostim in sistemom sankcioniranja v zvezi s tem, odvisno od tega, ali storitve opravljajo na nacionalnem ozemlju, čezmejno znotraj Unije ali iz držav zunaj Unije. Za zmanjšanje ovir za svobodo opravljanja storitev je s to direktivo za

⁹ [Uredba \(EU\) 2016/679](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

¹⁰ [Direktiva \(EU\) 2016/1148](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. julija 2016 o ukrepih za visoko skupno raven varnosti omrežij in informacijskih sistemov v Uniji (UL L 194, 19.7.2016, str. 1).

¹¹ [Predlog uredbe](#) Evropskega parlamenta in Sveta o spoštovanju zasebnega življenja in varstvu osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij ter razveljavitvi Direktive 2002/58/ES (uredba o zasebnosti in elektronskih komunikacijah), COM(2017) 10 final.

ponudnike storitev določena obveznost, da imenujejo pravnega zastopnika v Uniji, ki bo prejemal, izpolnjeval in izvrševal odločbe, ki jih pristojni nacionalni organi izdajo za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih. Posledično zmanjšanje ovir bi zagotovilo boljše delovanje notranjega trga na način, ki je skladen z razvojem skupnega območja svobode, varnosti in pravice.

Z obveznostjo imenovanja pravnega zastopnika za vse ponudnike storitev, ki delujejo v Uniji, bi bilo zagotovljeno, da vedno obstaja jasen naslovnik nalogov, namenjenih zbiranju dokazov v kazenskih postopkih. To pa bi ponudnikom storitev olajšalo izpolnjevanje teh nalogov, saj bi bil pravni zastopnik odgovoren za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje navedenih nalogov v imenu ponudnika storitev.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

Pravna podlaga za ukrepe na tem področju sta člena 53 in 62 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki določata sprejetje ukrepov za uskladitev določb zakonov ali drugih predpisov v državah članicah o ustanavljanju in opravljanju storitev.

V tem primeru bi obveznost imenovanja pravnega zastopnika v Uniji pomagala zlasti odstraniti ovire za svobodo opravljanja storitev, določeno v členu 56 Pogodbe o delovanju Evropske unije, kot je navedeno zgoraj.

• Izbira instrumenta

Komisija lahko na podlagi členov 53 in 62 Pogodbe o delovanju Evropske unije predlaga direktive in nezavezujoče instrumente, kot so priporočila. Glede na potrebo po zagotovitvi pravne varnosti in odstranitvi ovir za svobodno opravljanje storitev, ki ju ni mogoče doseči s sprejetjem nezavezujočega instrumenta, je bila izbrana direktiva.

• Subsidiarnost

Predlog zajema ponudnike storitev, ki ponujajo storitve v EU, ne glede na kraj njihove poslovne enote, ki je lahko v EU ali zunaj nje. Ker ni skupnega pristopa EU, lahko neusklajene nacionalne rešitve v zvezi s prejemanjem, izpolnjevanjem ali izvrševanjem odločb za zbiranje dokazov v kazenskih postopkih privedejo do razdrobljenosti ter ustvarijo mozaik različnih in po možnosti nasprotujočih si nacionalnih obveznosti za ponudnike storitev, ki so dejavni na več trgih. To ovira opravljanje storitev po EU. Glede na raznolikost pravnih pristopov in številne zainteresirane strani je zakonodaja na ravni Unije najustreznejši način za obravnavo opredeljenih težav.

• Sorazmernost

Namen predloga je predstaviti harmoniziran pristop za odpravo obstoječih in nastajajočih ovir za opravljanje storitev, kar zadeva vprašanje prejemanja, izpolnjevanja ali izvrševanja odločb za zbiranje dokazov v kazenskih postopkih. Izbrani pristop se šteje za sorazmernega z naloženim bremenom. Glede na vse večji pomembnost in prisotnost interneta in storitev informacijske družbe obstaja več morebitnih možnosti za odpravo sedanjih ovir. Med temi možnostmi, kot so podrobneje obravnavane v oceni učinka¹², priloženi zakonodajnemu

¹² Delovni dokument služb Komisije – Ocena učinka, ki je priložena predlogu uredbe o evropskem nalogu za predložitve in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih zadevah ter

predlogu, se z obveznim imenovanjem pravnega zastopnika za nekatere ponudnike storitev, dejavne v EU, dosega cilj zagotovitve učinkovitega mehanizma, ki omogoča vročitev nalogov, ne da bi bilo s tem ponudnikom storitev naloženo neupravičeno breme.

Obveznost imenovanja pravnega zastopnika pomeni večje breme za družbe, ki nimajo poslovne enote v EU, saj se ne morejo opreti na obstoječo korporativno prisotnost v EU. Po drugi strani pa bi lahko bil ta pravni zastopnik tretja oseba, ki bi lahko zastopala več ponudnikov storitev, zlasti malih in srednjih podjetij (MSP), poleg tega pa bi lahko pravni zastopnik opravljal različne funkcije (npr. poleg funkcije pravnega zastopnika, določene s tem instrumentom, tudi funkcijo predstavnika v skladu s splošno uredbo o varstvu podatkov ali uredbo o e-zasebnosti). Obveznost se bo uporabljala samo za MSP, ki svoje storitve ponujajo v EU, in ne v primeru občasne obdelave podatkov v EU.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAJINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

• Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi

Komisija se je v letu in pol posvetovala z vsemi zadevnimi zainteresiranimi stranmi, da bi opredelila težave in načine njihovega reševanja, vključno z možnostmi za izboljšave v poteh za interakcijo med organi in ponudniki storitev. Za to je uporabila različne ankete, od odprtega javnega posvetovanja do ciljno usmerjenih anket pri zadevnih javnih organih. Organizirana so bila tudi skupinska strokovna srečanja in dvostranska srečanja, na katerih se je razpravljalo o morebitnih učinkih zakonodaje EU. Povratne informacije o pobudi so se zbirale tudi na konferencah o čezmejnem dostopu do elektronskih dokazov.

S ciljno usmerjeno anketo pri javnih organih v državah članicah je bilo ugotovljeno, da ni skupnega pristopa k pridobivanju čezmejnega dostopa do elektronskih dokazov, saj ima vsaka država članica svojo nacionalno prakso. Ponudniki storitev se tudi različno odzivajo na zahteve tujih organov za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj, njihovi odzivni časi pa se razlikujejo glede na državo članico, ki predloži zahtevo. To ustvarja pravno negotovost za vse udeležene zainteresirane strani.

Ponudniki storitev in nekatere organizacije civilne družbe so skozi celotno posvetovanje menili, da je treba zagotoviti pravno varnost pri neposrednem sodelovanju z javnimi organi in preprečevati kolizijo pravnih pravil. Ključna vprašanja, ki so jih izpostavili javni organi, so vključevala ne dovolj zanesljivo sodelovanje s ponudniki storitev, slabo preglednost in pravno negotovost glede pristojnosti za preiskovalne ukrepe. Nekatere organizacije civilne družbe so menile, da zakonodaja na ravni EU na tem področju ni zaželeno, in so prednost dale omejitvi ukrepanja EU na izboljšanje postopkov medsebojne pravne pomoči, ki bo potekalo vzporedno.

• Ocena učinka

Odbor za regulativni nadzor je izdal pozitivno mnenje o oceni učinka¹³ in navedel več predlogov za izboljšanje¹⁴. Na podlagi navedenega mnenja je bila ocena učinka spremenjena

predlogu direktive o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju pravnih zastopnikov za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih (SWD(2018) 118).

¹³ Delovni dokument služb Komisije – Ocena učinka, ki je priložena predlogu uredbe o evropskem nalogu za predložitev in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih zadevah ter predlogu direktive o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju pravnih zastopnikov za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih (SWD(2018) 118).

¹⁴ Odbor Evropske komisije za regulativni nadzor – Mnenje o oceni učinka – Predlog uredbe o evropskem nalogu za predložitev in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih zadevah

tako, da so se nadalje obravnavala vprašanja temeljnih pravic, povezana s čezmejno izmenjavo podatkov, zlasti povezave med različnimi ukrepi, ki so del prednostne možnosti. Ocena je bila spremenjena tudi tako, da bolje izraža mnenja zainteresiranih strani in držav članic ter način, kako so bila upoštevana. Nadalje je bil pregledan okvir politike, da so se vključila dodatna sklicevanja na različne vidike, kot so razprave v strokovnih skupinah, s pomočjo katerih je bila pobuda oblikovana. Pojasnjeno je bilo dopolnjevanje med različnimi ukrepi v smislu področja uporabe, časovne razporeditve in globine, pri čemer je bil popravljen osnovni scenarij, tako da bolje izraža razvoj, ki se bo verjetno zgodil neodvisno od sprejetja predlaganih ukrepov. Nazadnje, dodani so bili diagrami poteka, ki bolje opisujejo potek dela pri izmenjavi podatkov.

Poleg osnovnega scenarija (možnost O) so bile obravnavane štiri glavne možnosti politike: več praktičnih ukrepov za izboljšanje postopkov pravosodnega sodelovanja in neposrednega sodelovanja med javnimi organi in ponudniki storitev (možnost A: nezakonodajna); možnost kombiniranja praktičnih ukrepov iz možnosti A z mednarodnimi rešitvami (možnost B: zakonodajna); možnost, pri kateri se ukrepi iz možnosti B kombinirajo z evropskim nalogom za predložitev dokazov in ukrepom za izboljšanje dostopa do podatkovnih zbirk (možnost C: zakonodajna), in možnost kombiniranja vseh prejšnjih ukrepov iz možnosti C z zakonodajo o neposrednem oddaljenem dostopu do shranjenih podatkov (možnost D: zakonodajna). V oceni učinka je bila opredeljena tudi potreba po tem, da ponudniki storitev, ki ponujajo storitve v EU, imenujejo pravnega zastopnika v Uniji, kar je bilo vključeno v možnosti C in D.

Ocena učinka je pokazala, da bi možnosti, ki vključujeta pravnega zastopnika (C in D), dodali jasno vrednost v primerjavi z drugimi možnostmi. Čeprav bi ponudniki storitev kratkoročno imeli dodatne stroške zaradi imenovanja pravnega zastopnika, se bo s harmoniziranim okvirom na ravni EU verjetno zmanjšalo breme za tiste ponudnike, ki se trenutno prostovoljno odzivajo na zahteve po podatkih, ki jih pošiljajo organi za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj, saj jih morajo oceniti na podlagi različnih zakonodaj vseh držav članic. Stroškovni model, vzpostavljen in potrjen v sodelovanju z zadevnimi ponudniki storitev, je pokazal, da bodo s pobudo srednje- in dolgoročno ustvarjeni precejšnji prihranki in odstranjene ovire za notranji trg. Poleg tega bi morali pravna varnost in standardizacija postopkov pozitivno vplivati tudi na MSP, saj se bo z njima zmanjšalo upravno breme. Na splošno se pričakuje tudi, da jim bo pobuda zagotovila prihranke.

- **Temeljne pravice**

Namen obveznosti imenovanja pravnega zastopnika je odpraviti ovire za svobodo opravljanja storitev in s tem olajšati njeno uresničevanje. Zlasti je s predlogom ponudnikom storitev s poslovno enoto v Uniji dovoljeno, da za svojega pravnega zastopnika imenujejo obstoječo poslovno enoto, pri čemer je edina izjema položaj, v katerem je ta poslovna enota v državi članici, ki ne sodeluje v instrumentih pravosodnega sodelovanja, sprejetih na podlagi naslova V Pogodbe. Namen te izjeme je obravnavati poseben položaj, ustvarjen z naslovom V Pogodbe, ki ga je treba upoštevati.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Zakonodajni predlog ne vpliva na proračun Unije.

ter predlog direktive o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju pravnih zastopnikov za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih (SEC(2018) 199).

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Direktivo morajo izvajati države članice. Komisija bo podpirala ta postopek izvajanja, tako da bo ustanovila kontaktni odbor za zagotovitev usklajenega in skladnega izvajanja ter preprečitev različnih sistemov za ponudnike storitev. Po potrebi bo izdala smernice za ponudnike storitev. Komisija bo na podlagi podrobnega pregleda delovanja Direktive Evropskemu parlamentu in Svetu predložila poročilo o njeni uporabi najpozneje v petih letih po začetku njene uporabe. Poročilu bodo po potrebi priloženi predlogi za prilagoditev te direktive.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Člen 1 Predmet urejanja in področje uporabe

Člen 1 določa predmet urejanja Direktive, ki je določiti pravila o pravnem zastopanju nekaterih ponudnikov storitev v Uniji za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih.

Obveznosti, ki se zahtevajo od ponudnikov storitev, so lahko v več oblikah, kot so sprejem naloga tožilca ali sodnika v kazenskem postopku s pravnimi posledicami, zagotovitev podatkov, potrebnih v navedenem kazenskem postopku, sprejetje nekaterih ukrepov za zavarovanje podatkov v kazenskem postopku ali sodelovanje v izvršilnem postopku v primeru neizpolnitve obveznosti. Ponudniki storitev imajo lahko zaradi svoje poslovne in ozemeljske politike težave pri izpolnjevanju teh različnih vrst vse pogostejših zahtev. Po drugi strani pa morajo pristojni organi vedeti, na koga se obrniti in kako se obrniti na ponudnike storitev, ki imajo poslovno enoto ali ponujajo storitve na ozemlju Unije.

Države članice ponudnikom storitev, ki spadajo na področje uporabe te direktive, ne bodo naložile dodatnih obveznosti poleg tistih, ki izhajajo iz te direktive, kot je na primer obveznost, da določijo pravnega zastopnika na njihovem ozemlju namesto kjer koli v Uniji, kjer ponujajo storitve.

S harmoniziranimi pravili o pravnem zastopanju ne bi smela biti omejena pooblastila, ki so na podlagi prava Unije in nacionalnega prava podeljena pristojnim organom, da se obrnejo na ponudnike storitev s poslovno enoto na njihovem ozemlju. Če se v takih primerih nacionalni organi odločijo, da bodo svoje naloge naslovili neposredno na poslovno enoto ponudnika storitev, se odgovornost pravnega zastopnika, kot je določena v tej direktivi, ne uporablja.

Člen 2 Opredelitev pojmov

V členu 2 so navedene opredelitve pojmov, ki se uporabljajo v tem instrumentu.

Pravni zastopnik je lahko pravna ali fizična oseba, ki jo ponudnik storitev imenuje, da deluje v njegovem imenu in izpolni vse odločbe pristojnih organov za preprečevanje, odkrivanje in preiskovanje kaznivih dejanj ter pravosodnih organov za namene zbiranja dokazov v kazenskih zadevah. Ponudniki storitev bi morali imeti možnost, da imenujejo obstoječo poslovno enoto v državi članici, vključno s svojim glavnim sedežem, pa tudi, da imenujejo več pravnih zastopnikov.

Na področje uporabe Direktive spadajo naslednje vrste ponudnikov storitev: ponudniki elektronskih komunikacijskih storitev, ponudniki storitev informacijske družbe, ki podatke shranjujejo kot del storitve, ki se zagotavlja uporabniku, vključno z družbenimi omrežji, spletne tržnice in drugi ponudniki storitev gostovanja ter ponudniki domen in storitev dodeljevanja številka za internet.

Področje uporabe te direktive zajema ponudnike elektronskih komunikacijskih storitev, kot so opredeljeni [v direktivi o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah]. Tradicionalne telekomunikacijske storitve, potrošniki in podjetja namesto tradicionalnih komunikacijskih storitev vse bolj uporabljajo nove internetne storitve, ki omogočajo medosebno komunikacijo, kot so govor po IP, takojšnje sporočanje in storitve elektronske pošte. Te storitve in družbena omrežja, kot sta Twitter in Facebook, ki uporabnikom omogočajo izmenjavo vsebin, so torej zajeti s tem predlogom.

V številnih primerih se podatki ne shranjujejo več na uporabnikovi napravi, ampak so na voljo v infrastrukturi, ki temelji na oblaku, kar načeloma omogoča dostop od koder koli. Ponudnikom storitev ni treba imeti poslovne enote ali strežnikov v vsaki jurisdikciji, ampak raje uporabljajo centralizirane sisteme za zagotavljanje svojih storitev. Da bi se upošteval ta razvoj, opredelitev pojma zajema storitve v oblaku, ki zagotavljajo različne računalniške vire, kot so omrežja, strežniki ali druga infrastruktura, shranjevanje, aplikacije in storitve, ki omogočajo shranjevanje podatkov za različne namene. Instrument se uporablja tudi za digitalne tržnice, ki potrošnikom in/ali trgovcem omogočajo sklepanje transakcij na podlagi spletnih pogodb o prodaji ali storitvah s trgovci. Take transakcije se opravljajo na spletišču spletne tržnice ali na spletišču trgovca, ki uporablja računalniške storitve, ki jih zagotavlja spletna tržnica. Navedena tržnica ima torej običajno elektronske dokaze, ki bi lahko bili potrebni v kazenskih postopkih.

Storitve, pri katerih shranjevanje podatkov ni odločilni element, niso zajete v predlogu. Čeprav danes večina storitev, ki jih zagotavljajo ponudniki, zajema določeno vrsto shranjevanja podatkov, zlasti kadar se zagotavljajo na daljavo prek spleta, je mogoče razlikovati storitve, pri katerih shranjevanje podatkov ni glavna značilnost in je torej le postranskega pomena, vključno s pravnimi, arhitekturnimi, inženirskimi in računovodskimi storitvami, ki se zagotavljajo na daljavo prek spleta.

Podatki, ki jih imajo ponudniki storitev internetne infrastrukture, kot so regulatorji in registri domenskih imen ter ponudniki zasebnih in posredniških storitev ali regionalni internetni registri za naslove internetnih protokolov, so lahko pomembni v kazenskih postopkih, saj lahko zagotovijo sledi, ki omogočajo identifikacijo posameznika ali subjekta, ki je bil morda udeležen v kaznivem dejanju.

Za namene opredelitve navedenih ponudnikov storitev, ki spadajo na področje uporabe te direktive, bi morala obstajati zadostna povezava med ponudnikom in Unijo. V zvezi s tem bi bilo treba oceniti, ali ponudnik storitev pravnim ali fizičnim osebam v Uniji omogoča uporabo svojih storitev. Vendar pa zgolj dostopnost storitve (ki bi lahko izhajala tudi iz dostopnosti spletišča ponudnika storitev ali njegovega posrednika ali iz dostopnosti elektronskega naslova in drugih kontaktnih podatkov) ne bi smela biti zadosten razlog za uporabo te direktive. Zato bi bilo treba zahtevati pomembno povezavo z Unijo. Taka pomembna povezava prav gotovo obstaja, kadar ima ponudnik storitev poslovno enoto v Uniji. Če ponudnik storitev v Uniji nima poslovne enote, bi bilo treba merilo pomembne povezave z Unijo oceniti na podlagi obstoja znatnega števila uporabnikov v eni ali več državah članicah ali ciljnega usmerjanja dejavnosti v eno ali več držav članic. Ciljno usmerjanje dejavnosti v eno ali več držav članic se lahko ugotovi na podlagi vseh upoštevnihih okoliščin, vključno z dejavniki, kot je uporaba jezika ali denarne valute, ki se v navedeni državi članici na splošno uporablja, ali možnost naročila blaga ali storitev. O ciljnem usmerjanju dejavnosti v posamezno državo članico je mogoče sklepati tudi iz razpoložljivosti aplikacije v zadevni nacionalni trgovini z aplikacijami, iz lokalnega oglaševanja ali oglaševanja v jeziku, ki se uporablja v državi članici, iz uporabe kakršnih koli informacij med izvajanjem dejavnosti, ki jih zagotovijo osebe v državah članicah, ali iz vzdrževanja odnosov s strankami, na primer z zagotavljanjem storitev za pomoč strankam v jeziku, ki se na splošno uporablja v državi članici. O pomembni

povezavi je mogoče sklepati tudi, kadar ponudnik storitev svoje dejavnosti usmeri v eno ali več držav članic, kot je opredeljeno v členu 17(1)(c) Uredbe (EU) št. 1215/2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

Člen 3 Pravni zastopnik

Člen 3(1) in (2) določa obveznost, ki jo je treba naložiti ponudnikom storitev, ki opravljajo storitve v Uniji, da imenujejo pravnega zastopnika v Uniji. Načeloma bi moralo biti ponudnikom storitev omogočeno, da se svobodno odločijo, v kateri državi članici bodo imenovali svojega pravnega zastopnika, države članice pa v skladu s členom 1(2) ne smejo omejiti te svobodne izbire, na primer z naložitvijo obveznosti, da imenujejo pravnega zastopnika na njihovem ozemlju. Vendar pa člen 3(1) do (3) vsebuje nekatere omejitve te svobodne izbire ponudnikov storitev, zlasti da bi moral biti pravni zastopnik ustanovljen v državi članici, kjer ponudnik storitev opravlja storitve ali ima poslovno enoto. S to omejitvijo, s katero se zahteva predhodna povezava med ponudnikom storitev in državo članico, v kateri naj bi bil pravni zastopnik imenovan, je omejena možnost ponudnikov storitev, da državo članico izberejo na podlagi razmislekov, ki bi bili v nasprotju s cilji te direktive, kot je višina denarnih kazni. V členu 3(1) do (3) je tudi opredeljeno, katere države članice so odgovorne za naložitev obveznosti ponudnikom storitev.

Člen 3(1) se uporablja za ponudnike storitev s poslovno enoto v Uniji. Ti morajo imenovati vsaj enega pravnega zastopnika v Uniji, natančneje v državi članici, kjer ponujajo storitve ali imajo poslovno enoto. Za naložitev te obveznosti so odgovorne države članice, v katerih imajo ponudniki storitev poslovno enoto.

Člen 3(2) se uporablja za ponudnike storitev, ki nimajo poslovne enote v Uniji. V tem primeru bi morali ti imenovati pravnega zastopnika v eni od držav članic, kjer ponujajo storitve. Za naložitev te obveznosti so odgovorne države članice, v katerih ponudnik storitev ponuja storitve.

Člen 3(3) se uporablja v obeh primerih, zajetih s členom 3(1) in (2), z njim pa so določene dodatne zahteve za obravnavanje težave, ki je neločljivo povezana z vzajemnim delovanjem med instrumentom notranjega trga in instrumenti pravosodnega sodelovanja, sprejetimi na podlagi naslova V Pogodbe. Pravni zastopnik, imenovan v državi članici, ki ne sodeluje v zadevnem instrumentu pravosodnega sodelovanja, ne bi v celoti izpolnjeval svoje vloge, saj nanj ne bi bilo mogoče nasloviti naloga na podlagi tega instrumenta. Zato se s členom 3(3) zahteva, naj ponudniki storitev, ki ponujajo storitve v državah članicah, ki sodelujejo v takih instrumentih, pravnega zastopnika imenujejo v eni od teh držav. Tako bi ponudnik storitev, ki določi pravnega zastopnika v državi članici, ki sodeluje v instrumentu pravosodnega sodelovanja na podlagi naslova V, izpolnjeval svoje obveznosti iz odstavka 1 ali 2, odvisno od primera, in iz odstavka 3. Po drugi strani bi ponudnik storitev, ki imenuje pravnega zastopnika v državi članici, ki ne sodeluje v instrumentu pravosodnega sodelovanja na podlagi naslova V, izpolnjeval svojo obveznost iz odstavka 1 ali 2, vendar pa bi moral, da bi izpolnjeval tudi svojo obveznost iz odstavka 3, imenovati še enega pravnega zastopnika v eni od držav članic, ki sodelujejo v instrumentu pravosodnega sodelovanja na podlagi naslova V. Za naložitev te obveznosti so odgovorne države članice, ki sodelujejo v zadevnem instrumentu in v katerih ponudnik storitev ponuja storitve.

Zaradi „spremenljive geometrije“, ki obstaja na področju kazenskega prava, z Dansko, ki ne sodeluje pri nobeni zakonodaji Unije na podlagi naslova V, ter pravico do možnosti vključitve za Združeno kraljestvo in Irsko se trenutno v odnosih med državami članicami pri zbiranju dokazov v kazenskih postopkih uporabljajo različni instrumenti. Ti instrumenti vključujejo direktivo o evropskem preiskovalnem nalogu in Konvencijo o medsebojni pravni pomoči iz leta 2000. Evropski nalog za predložitev dokazov bo prispeval k tej večplastni pravni ureditvi.

Posledična kompleksnost lahko privede do povečanega tveganja, da bi države članice, ki sodelujejo v uredbi o evropskem nalogu za predložitev dokazov, razvile neuskklajene nacionalne rešitve, ki bi nadalje povzročile dodatno razdrobljenost in pravno negotovost za vse zadevne zainteresirane strani. Zato bi bilo treba od vseh držav članic zahtevati, naj zagotovijo, da ponudniki storitev, ki nimajo poslovne enote v Uniji, vendar v njej ponujajo storitve, imenujejo pravnega zastopnika v Uniji, ki bo naslovnik neposrednih zahtev v čezmejnih primerih in zahtev na podlagi pravosodnega sodelovanja med pravosodnimi organi. Da se poleg tega prepreči tveganje zmanjšanja učinkovitosti pravnih instrumentov EU, sprejetih na podlagi poglavja 4 naslova V Pogodbe o delovanju EU za zbiranje dokazov v kazenskih zadevah, v katerih sodelujejo samo nekatere države članice, bi bilo treba pravnega zastopnika imenovati v eni od zadevnih držav članic, ki sodelujejo v navedenih pravnih instrumentih.

Ponudniki storitev bi morali imeti možnost, da svobodno imenujejo eno od svojih poslovnih enot v Uniji, vključno s svojim glavnim sedežem, kot svojega pravnega zastopnika, ob upoštevanju pogojev iz Direktive.

V členu 3(6) je pojasnjeno, da morajo države članice v nacionalni zakonodaji zagotoviti, da se lahko imenovani pravni zastopnik šteje za odgovornega za neizpolnitev obveznosti, ne da bi to vplivalo na odgovornost samega ponudnika storitev. Ponudniki storitev ne bi smeli imeti možnosti trditi, da niso odgovorni na primer za neizpolnitev obveznosti svojega pravnega zastopnika. Prav tako se ne morejo razbremeniti krivde zaradi manjkajočega ali neučinkovitega notranjega postopka, saj so odgovorni za zagotovitev potrebnih virov in pooblastil za zagotovitev izpolnjevanja nalogov in nacionalnih odločb. Prav tako pravni zastopnik ne bi smel imeti možnosti, da se razbremeni krivde na primer s trditvijo, da ni pooblaščen za dajanje podatkov.

Člen 4 Obvestila in jeziki

Člen 4 določa obveznost držav članic, da zagotovijo, da ponudniki storitev imenujejo enega ali več pravnih zastopnikov in navedejo njihove kontaktne podatke.

Obvestilo bi moralo vključevati tudi informacije o jezikih, v katerih se je mogoče obrniti na ponudnika storitev. Praviloma se bo uporabljal uradni jezik države članice, v kateri je pravni zastopnik. Če je uradnih jezikov več, lahko ponudnik storitev izbere enega ali več teh jezikov. Poleg tega bodo lahko ponudniki storitev izbrali dodatne uradne jezike Unije, v katerih se bodo morali nanje obrniti pristojni organi vseh držav članic. To bo ponudnikom storitev omogočilo, da izberejo jezik, ki se na primer uporablja pri notranjem komuniciranju s sedežem ali ki se trenutno pogosto uporablja v zahtevah, ter tako zagotovilo večjo doslednost in gotovost za pristojne organe in ponudnike storitev.

Kadar ponudnik storitev imenuje več pravnih zastopnikov, lahko sporoči tudi razmisleke za določitev, na katerega od njih bi se bilo treba obrniti. Ti za organe držav članic niso zavezujoči, vendar bi jih bilo treba upoštevati, razen v ustrezno utemeljenih primerih.

Ponudniki storitev so odgovorni za javno objavo teh informacij, na primer na svojem spletišču, in za njihovo posodabljanje. Poleg tega bi morale države članice ustrezne informacije dati na voljo na posebnih spletiščih, da bi pravosodnim organom pomagale opredeliti pravega naslovnika.

Člen 5 Sankcije

Države članice bi morale za primere, v katerih ponudniki storitev, zajeti s to direktivo, ne upoštevajo nacionalnih določb, sprejetih v skladu s to direktivo, v svoji nacionalni zakonodaji določiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne sankcije, ki se lahko ponudnikom storitev naložijo, ker niso določili pravnega zastopnika, kot je določeno v tej direktivi, ter mu

zagotovili potrebnih pooblastil, virov in pogojev, kot je infrastruktura, za splošno izpolnjevanje odločb nacionalnih organov in zagotavljanje zahtevanih dokazov.

Kazni ali denarne kazni, ki se naložijo, ker pravni zastopnik ni izpolnil določene odločbe, kot je nalog v konkretnem postopku, so po drugi strani stvar drugih posebnih instrumentov, kot je uredba o evropskem nalogu za predložitev in evropskem nalogu za zavarovanje elektronskih dokazov v kazenskih zadevah ali nacionalno pravo.

Člen 6 Mehanizem usklajevanja

Za zagotovitev skladnega pristopa je z Direktivo določen mehanizem usklajevanja na podlagi osrednjih organov, ki jih imenujejo države članice. Ta mehanizem usklajevanja bo državam članicam omogočil izmenjavo informacij, zagotovitev pomoči in sodelovanje pri njihovem pristopu k izvrševanju, na primer z opredelitvijo najustreznejše države članice za sprejetje ukrepov v posameznem primeru neizpolnitve obveznosti.

Členi 7, 8, 9 in 10

Ti členi vsebujejo nadaljnje določbe o prenosu Direktive v nacionalno zakonodajo držav članic, pregledu, ki ga opravi Komisija, začetku veljavnosti Direktive in njenih naslovnih. Predlagana direktiva bo začela veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu*. Države članice bodo morale določbe predlagane direktive v svojo nacionalno zakonodajo prenesti v šestih mesecih. Komisija bo izvedla oceno te direktive v skladu s smernicami Komisije za boljše pravno urejanje in v skladu z odstavkom 22 Medinstitucionalnega sporazuma z dne 13. aprila 2016¹⁵.

¹⁵ Medinstitucionalni sporazum med Evropskim parlamentom, Svetom Evropske unije in Evropsko komisijo o boljši pripravi zakonodaje z dne 13. aprila 2016 (UL L 123, 12.5.2016, str. 1–14).

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**o določitvi harmoniziranih pravil o imenovanju pravnih zastopnikov za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ter zlasti členov 53 in 62 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹⁶,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Omrežne storitve se lahko načeloma zagotavljajo od koder koli in ne zahtevajo fizične infrastrukture, korporativne prisotnosti ali osebja v državi, kjer se storitve ponujajo, ali na samem notranjem trgu. Zato je včasih težko uporabljati in izvrševati obveznosti iz nacionalne zakonodaje in zakonodaje Unije, ki se uporabljata za zadevne ponudnike storitev, zlasti obveznost izpolnitve naloga ali odločbe, ki ju izda pravosodni organ. To zlasti velja v kazenskem pravu, v katerem se organi držav članic srečujejo s težavami z vročitvijo, zagotovitvijo izpolnitve in izvrševanjem svojih odločb, zlasti kadar se zadevne storitve zagotavljajo iz drugih držav.
- (2) V teh okoliščinah so države članice sprejele številne različne ukrepe za učinkovitejšo uporabo in izvrševanje svoje zakonodaje. To vključuje ukrepe za obračanje na ponudnike storitev z namenom pridobitve elektronskih dokazov, ki so pomembni za kazenski postopek.
- (3) V ta namen so nekatere države članice sprejele ali nameravajo sprejeti zakonodajo, s katero je določeno obvezno pravno zastopanje na njihovem ozemlju za številne ponudnike storitev, ki ponujajo storitve na navedenem ozemlju. Take zahteve ustvarjajo ovire za svobodno opravljanje storitev na notranjem trgu.
- (4) Če ne bo pristopa, veljavnega na ravni celotne Unije, obstaja precejšnje tveganje, da bodo druge države članice obstoječe pomanjkljivosti v zvezi z zbiranjem dokazov v kazenskih postopkih poskušale odpraviti z določitvijo različnih nacionalnih obveznosti. S tem bodo nedvomno ustvarjene dodatne ovire za svobodno opravljanje storitev na notranjem trgu.
- (5) V sedanjih okoliščinah se s posledično pravno negotovostjo srečujejo tako ponudniki storitev kot tudi nacionalni organi. Za ponudnike storitev, ki imajo poslovne enote ali ponujajo storitve v različnih državah članicah, so določene različne in včasih tudi nasprotujoče si obveznosti, poleg tega pa v primeru kršitev zanje veljajo tudi različni

¹⁶ UL C , , str. .

sistemi sankcij. Ta razhajanja v okviru kazenskega postopka se bodo verjetno še povečala zaradi vse večjega pomena komunikacijskih storitev in storitev informacijske družbe v našem vsakodnevnem življenju in družbah. Navedeno ne pomeni samo ovire za pravilno delovanje notranjega trga, ampak povzroča tudi težave za vzpostavitev in pravilno delovanje območja svobode, varnosti in pravice v Uniji.

- (6) Da bi Unija preprečila tako razdrobljenost in zagotovila, da za podjetja, dejavna na notranjem trgu, veljajo enake ali podobne obveznosti, je sprejela številne pravne akte na povezanih področjih, kot je varstvo podatkov¹⁷. Za zvišanje ravni varstva za posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, je s pravili splošne uredbe o varstvu podatkov¹⁸ določeno, da morajo upravljavci ali obdelovalci, ki nimajo sedeža v Uniji, vendar ponujajo blago ali storitve posameznikom v Uniji ali spremljajo njihovo vedenje, če njihovo vedenje poteka v Uniji, določiti predstavnika v Uniji, razen če je obdelava občasna, ne vključuje obsežne obdelave posebnih vrst osebnih podatkov ali obdelave osebnih podatkov v zvezi s kazenskimi obsodbami in prekrški ter ob upoštevanju njene narave, okoliščin, obsega in namenov ni verjetno, da bi pomenila tveganje za pravice in svoboščine fizičnih oseb, ali če je upravljavec javni organ ali telo.
- (7) Z določitvijo harmoniziranih pravil o pravnem zastopanju nekaterih ponudnikov storitev v Uniji za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb, ki jih pristojni organi v državah članicah izdajo za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih, bi morale biti obstoječe ovire za svobodno opravljanje storitev odstranjene, prav tako pa bi se moralo preprečiti prihodnje uvajanje razhajajočih se nacionalnih pristopov v zvezi s tem. Vzpostaviti bi bilo treba enake konkurenčne pogoje za ponudnike storitev. Poleg tega bi bilo treba olajšati učinkovitejše izvajanje kazenskega pregona na skupnem območju svobode, varnosti in pravice.
- (8) Zadevni pravni zastopnik bi moral delovati kot naslovnik nacionalnih nalogov in odločb ter nalogov in odločb v skladu s pravnimi instrumenti Unije, sprejetimi na podlagi poglavja 4 naslova V Pogodbe o delovanju Evropske unije za zbiranje dokazov v kazenskih zadevah. To vključuje instrumente, ki omogočajo neposredno vročanje nalogov ponudniku storitev v čezmejnih primerih, in instrumente, ki temeljijo na pravosodnem sodelovanju med pravosodnimi organi na podlagi poglavja 4 naslova V.
- (9) Države članice zagotovijo, da obveznost imenovanja pravnega zastopnika velja takoj, tj. od datuma prenosa v nacionalno zakonodajo, določenega v členu 7, za ponudnike storitev, ki na ta datum ponujajo storitve v Uniji, ali od trenutka, ko začnejo ponudniki storitev ponujati storitve v Uniji, za tiste ponudnike storitev, ki bodo storitve začeli ponujati po datumu prenosa.

¹⁷ [Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES](#) z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 281, 23.11.1995, str. 31); [Uredba \(EU\) 2016/679](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatku) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1); [Direktiva 2002/58/ES](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL L 201, 31.7.2002, str. 37).

¹⁸ [Uredba \(EU\) 2016/679](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

- (10) Obveznost imenovanja pravnega zastopnika bi morala veljati za ponudnike storitev, ki ponujajo storitve v Uniji, kar pomeni v eni ali več državah članicah. Primeri, v katerih ima ponudnik storitev poslovno enoto na ozemlju države članice in storitve ponuja izključno na ozemlju navedene države članice, ne bi smeli biti zajeti s to direktivo.
- (11) Ne glede na imenovanje pravnega zastopnika bi morale imeti države članice možnost, da se še naprej obračajo na ponudnike storitev s poslovno enoto na njihovem ozemlju, bodisi v povsem nacionalnih primerih bodisi po prejemu zahteve za pomoč na podlagi instrumentov o medsebojni pravni pomoči in vzajemnem priznavanju v kazenskih zadevah.
- (12) Za določitev, ali ponudnik storitev ponuja storitve v Uniji, je treba oceniti, ali ponudnik storitev pravnim ali fizičnim osebam v Uniji omogoča uporabo svojih storitev. Vendar pa zgolj dostopnost spletnega vmesnika (npr. dostopnost spletišča ponudnika storitev ali njegovega posrednika oziroma dostopnost elektronskega naslova in drugih kontaktnih podatkov), gledano ločeno, ne bi smela biti zadosten razlog za uporabo te direktive.
- (13) Upoštevati bi bilo treba tudi pomembno povezavo z Unijo, da se opredeli področje uporabe te direktive. Domnevati bi bilo treba, da taka pomembna povezava z Unijo obstaja, kadar ima ponudnik storitev poslovno enoto v Uniji. Če ponudnik storitev nima take poslovne enote, bi bilo treba merilo pomembne povezave oceniti na podlagi obstoja znatnega števila uporabnikov v eni ali več državah članicah ali ciljnega usmerjanja dejavnosti v eno ali več držav članic. Ciljno usmerjanje dejavnosti v eno ali več držav članic se lahko ugotovi na podlagi vseh upoštevnihih okoliščin, vključno z dejavniki, kot je uporaba jezika ali denarne valute, ki se v navedeni državi članici na splošno uporablja, ali možnost naročila blaga ali storitev. O ciljnem usmerjanju dejavnosti v posamezno državo članico je mogoče sklepati tudi iz razpoložljivosti aplikacije v zadevni nacionalni trgovini z aplikacijami, iz lokalnega oglaševanja ali oglaševanja v jeziku, ki se uporablja v navedeni državi članici, ali iz vzdrževanja odnosov s strankami, na primer z zagotavljanjem storitev za pomoč strankam v jeziku, ki se na splošno uporablja v navedeni državi članici. O pomembni povezavi je mogoče sklepati tudi, kadar ponudnik storitev svoje dejavnosti usmeri v eno ali več držav članic, kot je opredeljeno v členu 17(1)(c) Uredbe (EU) št. 1215/2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah. Po drugi strani pa zagotavljanja storitve zgolj zaradi upoštevanja prepovedi diskriminacije iz Uredbe (EU) 2018/302¹⁹ ni mogoče samo iz tega razloga šteti za usmerjanje ali ciljno usmerjanje dejavnosti na posamezno območje v Uniji. Enaki razmisleki bi se morali uporabljati pri določitvi, ali ponudnik storitev ponuja storitve v državi članici.
- (14) Ponudniki storitev, ki morajo imenovati pravnega zastopnika, bi morali imeti možnost, da za to izberejo obstoječo poslovno enoto v državi članici, naj bo to korporativni organ ali podružnica, agencija, urad ali glavni sedež, pa tudi možnost, da imenujejo več pravnih zastopnikov. Vendar pa korporativna skupina ne bi smela biti prisiljena, da imenuje več zastopnikov, enega za vsako podjetje v skupini. V odnosih med državami članicami pri zbiranju dokazov v kazenskih postopkih se uporabljajo različni instrumenti, sprejeti na podlagi poglavja 4 naslova V Pogodbe o delovanju Evropske

¹⁹ [Uredba \(EU\) 2018/302](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. februarja 2018 o naslovitvi neupravičenega geografskega blokiranja in drugih oblik diskriminacije na podlagi državljanstva, kraja prebivališča ali kraja sedeža strank na notranjem trgu ter o spremembi uredb (ES) št. 2006/2004 in (EU) 2017/2394 ter Direktive 2009/22/ES (UL L 601, 2.3.2018, str. 1).

unije. Zaradi te „spremenljive geometrije“, ki obstaja na skupnem področju kazenskega prava, je treba zagotoviti, da se z Direktivo ne olajšuje ustvarjanje nadaljnjih razlik ali ovir za opravljanje storitev na notranjem trgu, s tem da se ponudnikom storitev, ki ponujajo storitve na svojem ozemlju, omogoči, da imenujejo pravne zastopnike v državah članicah, ki ne sodelujejo v zadevnih pravnih instrumentih, zaradi česar težava ne bi bila rešena. Zato bi moral biti vsaj en zastopnik imenovan v državi članici, ki sodeluje v ustreznih pravnih instrumentih Unije, da se prepreči tveganje zmanjšanja učinkovitosti imenovanja, določenega v tej direktivi, in da se izkoristijo sinergije obstoja pravnega zastopnika za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, izdanih v okviru zbiranja dokazov v kazenskem postopku, vključno na podlagi [Uredbe] ali Konvencije o medsebojni pravni pomoči iz leta 2000. Poleg tega se z imenovanjem pravnega zastopnika, ki se lahko uporabi tudi za zagotovitev izpolnjevanja nacionalnih pravnih obveznosti, izkoristijo sinergije razpolaganja z jasno točko dostopa, prek katere se je mogoče obrniti na ponudnike storitev za namene zbiranja dokazov v kazenskih zadevah.

- (15) Načeloma bi morale biti ponudnikom storitev omogočeno, da se svobodno odločijo, v kateri državi članici bodo imenovali svojega pravnega zastopnika, države članice pa ne smejo omejiti te svobodne izbire, na primer z naložitvijo obveznosti, da imenujejo pravnega zastopnika na njihovem ozemlju. Vendar pa Direktiva vsebuje tudi nekatere omejitve v zvezi s to svobodno izbiro ponudnikov storitev, zlasti da bi moral biti pravni zastopnik ustanovljen v državi članici, kjer ponudnik storitev opravlja storitve ali ima poslovno enoto, pa tudi obveznost imenovanja pravnega zastopnika v eni od držav članic, ki sodelujejo v instrumentih pravosodnega sodelovanja, sprejetih na podlagi naslova V Pogodbe.
- (16) Ponudniki storitev, ki so najpomembnejši za zbiranje dokazov v kazenskih postopkih, so ponudniki elektronskih komunikacijskih storitev in posebni ponudniki storitev informacijske družbe, ki omogočajo interakcijo med uporabniki. Zato bi morala ta direktiva zajemati obe skupini. Ponudniki elektronskih komunikacijskih storitev so opredeljeni v predlogu direktive o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah. Te storitve zajemajo medosebno komunikacijo, kot je govor po IP, takojšnje sporočanje in storitve elektronske pošte. Kategorije storitev informacijske družbe, ki so tukaj zajete, so tiste, pri katerih je shranjevanje podatkov odločilni element storitve, ki se zagotavlja uporabniku, in se zlasti nanašajo na družbena omrežja, če se ne štejejo za elektronske komunikacijske storitve, spletne tržnice, ki olajšajo transakcije med svojimi uporabniki (kot so potrošniki ali podjetja), in druge storitve gostovanja, vključno s tistimi, pri katerih se storitev zagotavlja prek računalništva v oblaku. Storitve informacijske družbe, pri katerih shranjevanje podatkov ni odločilni element storitve, ampak je samo postranskega pomena, kot so pravne, arhitekturne, inženirske in računovodske storitve, ki se na daljavo zagotavljajo prek spleta, bi morale biti izključene s področja uporabe te direktive, tudi kadar morda spadajo v opredelitev storitev informacijske družbe na podlagi Direktive (EU) 2015/1535.
- (17) Ponudniki storitev internetne infrastrukture, povezanih z dodeljevanjem imen in števil, kot so regulatorji in registri domenskih imen ter ponudniki zasebnih in posredniških storitev ali regionalni internetni registri za naslove internetnih protokolov (IP), so zlasti pomembni pri identifikaciji akterjev, ki se skrivajo za zlonamernimi ali kompromitiranimi spletišči. Ti imajo podatke, ki so zlasti pomembni v kazenskih preiskavah, saj omogočajo identifikacijo posameznika ali subjekta za spletiščem, ki se uporablja za izvajanje kaznive dejavnosti, ali žrtve kaznive dejavnosti v primeru kompromitiranega spletišča, ki so ga ugrabili storilci kaznivih dejanj.

- (18) Pravni zastopnik bi moral biti sposoben izpolniti odločbe in naloge, ki so jih nanj naslovili organi držav članic, v imenu ponudnika storitev, ki bi moral sprejeti ustrezne ukrepe za zagotovitev tega rezultata, vključno z zadostnimi viri in pooblastili. Neobstoj takih ukrepov ali njihove pomanjkljivosti ne bi smeli biti podlaga za utemeljitev neizpolnitve odločb ali nalogov, ki spadajo na področje uporabe te direktive, in sicer niti za ponudnika storitev niti za njegovega pravnega zastopnika.
- (19) Ponudniki storitev bi morali državo članico, v kateri pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen, obvestiti o identiteti in kontaktnih podatkih svojega pravnega zastopnika ter o povezanih spremembah in posodobitvah podatkov. Obvestilo bi moralo vsebovati tudi informacije o jezikih, v katerih se je mogoče obrniti na pravnega zastopnika in ki bi morali vključevati vsaj enega od uradnih jezikov države članice, v kateri pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen, vendar lahko vključujejo druge uradne jezike Unije, kot je jezik njegovega sedeža. Kadar ponudnik storitev imenuje več kot enega pravnega zastopnika, lahko sporoči tudi razmisleke za določitev, na katerega od njih bi se bilo treba obrniti. Ti razmisleki za organe držav članic niso zavezujoči, vendar bi jih bilo treba upoštevati, razen v ustrezno utemeljenih primerih. Ponudnik storitev bi moral vse te informacije, ki so zlasti pomembne za organe držav članic, javno objaviti, na primer na svojem spletišču, na način, ki je primerljiv z zahtevami po zagotovitvi splošnih podatkov v skladu s členom 5 Direktive 2000/31/ES o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu²⁰ (direktiva o e-poslovanju). Za tiste ponudnike storitev, za katere velja direktiva o e-poslovanju, člen 3(3) dopolnjuje te zahteve, vendar jih ne nadomešča. Poleg tega bi morale države članice ustrezne informacije za svojo državo objaviti tudi na posebni strani portala e-pravosodje, da bi olajšale usklajevanje med državami članicami in uporabo pravnega zastopnika s strani organov druge države članice.
- (20) Za kršitev obveznosti imenovanja pravnega zastopnika ter sporočitve in javne objave s tem povezanih informacij bi morale biti določene učinkovite, sorazmerne in odvračilne sankcije. V nobenem primeru ne bi smela biti s sankcijami določena stalna ali začasna prepoved opravljanja storitev. Države članice bi morale usklajevati svoje izvršilne ukrepe, kadar ponudnik storitev ponuja storitve v več državah članicah. Za zagotovitev skladnega in sorazmernega pristopa je določen mehanizem usklajevanja. Komisija bi po potrebi lahko olajšala tako usklajevanje, vendar mora biti obveščena o primerih kršitve. S to direktivo se ne urejajo pogodbeni dogovori za prenos ali preložitve finančnih posledic naloženih sankcij med ponudniki storitev in pravnimi zastopniki.
- (21) Ta direktiva ne posega v preiskovalna pooblastila organov v civilnih ali upravnih postopkih, niti kadar se lahko v takih postopkih izreče sankcija.
- (22) Za zagotovitev dosledne uporabe Direktive bi bilo treba vzpostaviti dodatne mehanizme za usklajevanje med državami članicami. Države članice bi morale v ta namen imenovati osrednji organ, ki lahko osrednjim organom v drugih državah članicah zagotovi informacije in pomoč pri uporabi Direktive, zlasti glede izvršilnih ukrepov na podlagi te direktive. Ta mehanizem usklajevanja bi moral zagotoviti, da so zadevne države članice obveščene o nameri države članice, da izvede izvršilni ukrep. Poleg tega bi morale države članice zagotoviti, da si lahko osrednji organi v navedenih okoliščinah medsebojno pomagajo in sodelujejo, kadar je to ustrezno. Sodelovanje

²⁰ [Direktiva 2000/31/ES](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2000 o nekaterih pravnih vidikih storitev informacijske družbe, zlasti elektronskega poslovanja na notranjem trgu (UL L 178, 17.7.2000, str. 1).

med osrednjimi organi v primeru izvršilnih ukrepov lahko vključuje usklajevanje izvršilnih ukrepov med pristojnimi organi v različnih državah članicah. Osrednji organi lahko v usklajevanje izvršilnih ukrepov po potrebi vključijo tudi Komisijo. Obstoje mehanizma usklajevanja ne vpliva na pravico posamezne države članice, da ponudnikom storitev, ki ne izpolnjujejo svojih obveznosti na podlagi Direktive, naloži sankcije. Določitev osrednjih organov in objava informacij o njih bosta ponudnikom storitev omogočila, da bodo lažje sporočili imenovanje in kontaktne podatke svojega pravnega zastopnika državi članici, v kateri njihov pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen.

- (23) Ker države članice ne morejo zadovoljivo doseči cilja te direktive, tj. odprave ovir za svobodno opravljanje storitev v okviru zbiranja dokazov v kazenskih postopkih, temveč se ta cilj zaradi brezmejne narave takih storitev lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (24) V skladu s členom 28(2) Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta²¹ je bilo opravljeno posvetovanje z Evropskim nadzornikom za varstvo podatkov, ki je mnenje podal [...] ²².
- (25) Komisija bi morala opraviti oceno te direktive, ki bi morala temeljiti na petih merilih uspešnosti, učinkovitosti, ustreznosti, skladnosti in dodane vrednosti EU ter zagotavljati podlago za ocene učinka morebitnih nadaljnjih ukrepov. Ocena bi morala biti dokončana pet let po začetku uporabe, da se omogoči zbiranje zadostnih podatkov o njenem praktičnem izvajanju. Informacije bi bilo treba redno zbirati, da bi se uporabile pri oceni te direktive –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Predmet urejanja in področje uporabe

1. Ta direktiva določa pravila o pravnem zastopanju nekaterih ponudnikov storitev v Uniji za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki jih pristojni organi držav članic izdajo za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih.
2. Države članice ponudnikom storitev, zajetim s to direktivo, za namene iz odstavka 1 ne smejo naložiti dodatnih obveznosti poleg tistih, ki izhajajo iz te direktive.
3. Ta direktiva ne vpliva na pooblastila nacionalnih organov v skladu z zakonodajo Unije in nacionalno zakonodajo, da se za namene iz odstavka 1 obrnejo na ponudnike storitev s poslovno enoto na njihovem ozemlju.
4. Ta direktiva se uporablja za ponudnike storitev, ki so opredeljeni v členu 2(2) in ponujajo svoje storitve v Uniji. Ne uporablja se, kadar imajo navedeni ponudniki storitev poslovno enoto na ozemlju ene same države članice in storitve ponujajo izključno na ozemlju navedene države članice.

²¹ [Uredba \(ES\) št. 45/2001](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

²² UL C , , str. .

Člen 2 Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „pravni zastopnik“ pomeni pravno ali fizično osebo, ki jo ponudnik storitev pisno imenuje za namene člena 1(1) ter člena 3(1), (2) in (3);
- (2) „ponudnik storitev“ pomeni vsako fizično ali pravno osebo, ki zagotavlja eno ali več naslednjih kategorij storitev:
 - (a) elektronske komunikacijske storitve, kot so opredeljene v členu 2(4) [direktive o Evropskem zakoniku o elektronskih komunikacijah];
 - (b) storitve informacijske družbe, kot so opredeljene v členu 1(1)(b) Direktive (EU) 2015/1535 Evropskega parlamenta in Sveta²³, pri katerih je shranjevanje podatkov odločilni element storitve, ki se zagotavlja uporabniku, vključno z družbenimi omrežji, spletnimi tržnicami, ki olajšajo transakcije med svojimi uporabniki, in drugimi ponudniki storitev gostovanja;
 - (c) storitve dodeljevanja internetnih domenskih imen in številok IP, kot so ponudniki naslovov IP, registri domenskih imen, regulatorji domenskih imen ter s tem povezane zasebne in posredniške storitve;
- (3) „ponujanje storitev v državi članici“ pomeni:
 - (a) omogočanje pravnim ali fizičnim osebam v državi članici, da uporabijo storitve iz točke (2), in
 - (b) obstoj pomembne povezave z državo članico iz točke (a);
- (4) „poslovna enota“ pomeni dejansko izvajanje gospodarske dejavnosti za nedoločen čas prek stalne infrastrukture, od koder se dejavnost opravljanja storitev izvaja, ali stalne infrastrukture, od koder se dejavnost upravlja;
- (5) „skupina“ pomeni skupino, kot je opredeljena v členu 3(15) Direktive (EU) 2015/849 Evropskega parlamenta in Sveta²⁴.

Člen 3 Pravni zastopnik

1. Države članice, v katerih ima ponudnik storitev, ki ponuja storitve v Uniji, poslovno enoto, zagotovijo, da ta imenuje vsaj enega pravnega zastopnika v Uniji za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki jih pristojni organi držav članic izdajo za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih. Pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen v eni od držav članic, kjer ima ponudnik storitev poslovno enoto ali ponuja storitve.

²³ [Direktiva \(EU\) 2015/1535](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. septembra 2015 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih predpisov in pravil za storitve informacijske družbe (UL L 241, 17.9.2015, str. 1).

²⁴ [Direktiva \(EU\) 2015/849](#) Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja ali financiranje terorizma, spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ter razveljavitvi Direktive 2005/60/ES Evropskega parlamenta in Sveta in Direktive Komisije 2006/70/ES (UL L 141, 5.6.2015, str. 73).

2. Če ponudnik storitev nima poslovne enote v Uniji, države članice zagotovijo, da tak ponudnik storitev, ki ponuja storitve na njihovem ozemlju, imenuje vsaj enega pravnega zastopnika v Uniji za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki jih pristojni organi držav članic izdajo za namene zbiranja dokazov v kazenskih postopkih. Pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen v eni od držav članic, kjer ponudnik storitev ponuja storitve.
3. Kar zadeva prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje odločb in nalogov, ki jih pristojni organi držav članic izdajo na podlagi pravnih instrumentov Unije, sprejetih na podlagi poglavja 4 naslova V Pogodbe o delovanju Evropske unije za zbiranje dokazov v kazenskih zadevah, države članice, ki sodelujejo v navedenih pravnih instrumentih, zagotovijo, da ponudniki storitev, ki ponujajo storitve na njihovem ozemlju, imenujejo vsaj enega pravnega zastopnika v eni od njih. Pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen v eni od držav članic, kjer ponudnik storitev ponuja storitve.
4. Ponudniki storitev lahko svobodno imenujejo dodatne pravne zastopnike, ki prebivajo ali so ustanovljeni v drugih državah članicah, vključno s tistimi, v katerih ponudniki storitev ponujajo svoje storitve. Ponudniki storitev, ki so del skupine, lahko skupaj imenujejo enega pravnega zastopnika.
5. Države članice zagotovijo, da so odločbe in nalogi, ki jih njihovi pristojni organi izdajo za zbiranje dokazov v kazenskih postopkih, naslovljene na pravnega zastopnika, ki ga je ponudnik storitev imenoval za ta namen. Navedeni zastopnik je pooblaščen za prejemanje, izpolnjevanje in izvrševanje navedenih odločb ali nalogov v imenu zadevnega ponudnika storitev.
6. Države članice v ta namen zagotovijo, da pravni zastopnik, ki prebiva ali ima je ustanovljen na njihovem ozemlju, sodeluje s pristojnimi organi pri prejemanju navedenih odločb in nalogov v skladu z veljavnim pravnim okvirom.
7. Države članice zagotovijo, da ponudniki storitev, ki imajo poslovno enoto ali ponujajo storitve na njihovem ozemlju, svojemu pravnemu zastopniku podelijo potrebna pooblastila in zagotovijo potrebne vire za izpolnjevanje navedenih odločb in nalogov.
8. Države članice zagotovijo, da se lahko imenovani pravni zastopnik šteje za odgovornega za neizpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz veljavnega pravnega okvira, pri prejemanju odločb in nalogov, brez vpliva na odgovornost in tožbe, ki se lahko vložijo zoper ponudnika storitev. Zlasti se neobstoj ustreznih notranjih postopkov med ponudnikom storitev in pravnimi zastopniki ne more uporabiti kot utemeljitev za neizpolnitev navedenih obveznosti.
9. Države članice zagotovijo, da se obveznost imenovanja pravnega zastopnika uporablja od datuma prenosa v nacionalno zakonodajo, določenega v členu 7, za ponudnike storitev, ki na ta datum ponujajo storitve v Uniji, ali od trenutka, ko začnejo ponudniki storitev ponujati storitve v Uniji, za tiste ponudnike storitev, ki bodo storitve začeli ponujati po datumu prenosa Direktive.

Člen 4

Obvestila in jeziki

1. Države članice zagotovijo, da vsak ponudnik storitev, ki ima poslovno enoto ali ponuja storitve na njihovem ozemlju, ob imenovanju svojega pravnega zastopnika v skladu s členom 3(1), (2) in (3) pisno obvesti osrednji organ države članice, v kateri

njegov pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen, o imenovanju in kontaktnih podatkih svojega pravnega zastopnika in vseh povezanih spremembah.

2. V obvestilu so določeni uradni jeziki Unije, kot so navedeni v Uredbi 1/58 in v katerih se je mogoče obrniti na pravnega zastopnika. Ti vključujejo vsaj enega od uradnih jezikov države članice, v kateri pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen.
3. Kadar ponudnik storitev imenuje več zastopnikov, so v obvestilu opredeljeni uradni jeziki Unije ali držav članic, ki jih pokriva vsak od njih, ali kateri koli drugi razmisleki za določitev ustreznega pravnega zastopnika, na katerega se je treba obrniti. Organi držav članic lahko od teh razmislekov odstopajo v ustrezno utemeljenih primerih.
4. Države članice zagotovijo, da ponudnik storitev informacije, ki so jim sporočene v skladu s tem členom, javno objavi. Države članice navedene informacije objavijo na posebni strani portala e-pravosodje.

Člen 5 *Sankcije*

1. Države članice določijo pravila o sankcijah za kršitve nacionalnih predpisov, sprejetih na podlagi te direktive, in sprejmejo vse potrebne ukrepe za zagotovitev njihovega izvajanja. Predpisane sankcije so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.
2. Države članice Komisijo obvestijo o navedenih pravilih in ukrepih do datuma iz člena 7 ter jo nemudoma obvestijo o morebitnih poznejših spremembah, ki vplivajo nanje. Države članice Komisijo vsako leto obvestijo tudi o ponudnikih storitev, ki ne izpolnjujejo obveznosti, in ustreznih izvršilnih ukrepih, sprejetih zoper njih.

Člen 6 *Mehanizem usklajevanja*

1. Države članice imenujejo osrednji organ ali, če tako določajo njihovi pravni sistemi, več osrednjih organov za zagotovitev dosledne in sorazmerne uporabe te direktive.
2. Države članice obvestijo Komisijo o svojem imenovanem osrednjem organu ali osrednjih organih iz odstavka 1. Komisija pošlje seznam imenovanih osrednjih organov državam članicam. Komisija seznam imenovanih osrednjih organov tudi javno objavi, da bi ponudniku storitev olajšala obveščanje držav članic o tem, kje njegov pravni zastopnik prebiva ali je ustanovljen.
3. Države članice zagotovijo, da osrednji organi drug drugemu zagotavljajo ustrezne informacije in medsebojno pomoč, ki so pomembne za dosledno in sorazmerno uporabo te direktive. Zagotavljanje informacij in medsebojne pomoči zajema zlasti izvršilne ukrepe.
4. Države članice zagotovijo, da osrednji organi sodelujejo med seboj in po potrebi s Komisijo, da zagotovijo dosledno in sorazmerno uporabo te direktive. Sodelovanje zajema zlasti izvršilne ukrepe.

Člen 7

Prenos v nacionalno zakonodajo

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, v šestih mesecih po začetku veljavnosti. O tem nemudoma obvestijo Komisijo.
2. Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.
3. Države članice sporočijo Komisiji besedilo določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 8

Ocena

Komisija najpozneje do [pet let od datuma začetka uporabe te direktive] opravi oceno Direktive ter Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o uporabi te direktive, ki vključuje oceno potrebe po razširitvi njenega področja uporabe. Kadar je to ustrezno, je poročilu priložen predlog za spremembo te direktive. Ocena se izvede v skladu s smernicami Komisije za boljše pravno urejanje. Države članice Komisiji predložijo potrebne informacije za pripravo navedenega poročila.

Člen 9

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 10

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice v skladu s Pogodbama.

V Bruslju,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik